

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Andrzej Czapka (spr.)
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Magdalena Zabielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku – Beaty Kwieckowskiej – delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 r. sprawy:

1. D. S. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 12 k.k., art. 258 § 1 k.k.

2. **K. B. s. C.** oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 258 § 3 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego K. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 5 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 121/14

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1) w stosunku do oskarżonego D. S. w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczoną w pkt. II karę łączną pozbawienia wolności,

b) uniewinnia od czynu przypisanego w pkt. I „g” (zarzuconego w pkt. XV) i w tej części kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa,

c) w pkt. I „a”, „c” i „f” podstawę wymiaru orzeczonej kary ograniczenia wolności uzupełnia o przepis art. 35 § 1 k.k.,

d) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 87 k.k. orzeka karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

2) w stosunku do oskarżonego K. B. w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczoną w pkt. VI karę łączną pozbawienia wolności,

b) uniewinnia od czynu przypisanego w pkt. V „f” (zarzuconego w pkt. XVI aktu oskarżenia) i kosztami postępowania w tej części obciąża Skarb Państwa,

c) przyjmuje w pkt. V „j”, iż przypisanych zachowań dopuścił się działając czynem ciągłym, tj. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazuje go, wymierzając na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy roku pozbawienia wolności,

d) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego K. B. kwotę 600 zł, D. S. kwotę 400 zł, tytułem opłaty za obie instancje i obciąża oskarżonego K. B. w 1/2 części kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze, oskarżonego D. S. zwalnia zaś od tych kosztów.

UZASADNIENIE

D. S. i K. B. zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od października do listopada 2008 r. w K., działając wspólnie

i w porozumieniu usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia 15 sztuk opon do samochodów ciężarowych marki (...) o wartości 17.000 zł działając na szkodę R. S., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie przez stróża pilnującego posesji, przy czym czynu tego dopuścili się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od 4 sierpnia 2012 r. do 5 sierpnia 2012 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi osobami, po uprzednim wyważeniu siłą drzwi wejściowych do domu jednorodzinnego przy ul. (...) dostali się do jego wnętrza skąd dokonano następnie zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 41.000 zł, biżuterii damskiej i męskiej, zegarków damskich i męskich, dwóch aparatów fotograficznych, monet kolekcjonerskich, odzieży, alkoholu, o łącznej wartości około 348.620 zł, działając na szkodę W. i Z. P., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

przy czym K. B. zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w nocy z 27 na 28 stycznia 2011 r. w D. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół samochodowych wraz z oponami od samochodu (...) nr rej (...) o wartości 1.760 zł na szkodę M. W., przy czym czynu tego dopuścili się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w nocy z 15 na 16 lutego 2011 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) z pojazdu (...) nr rej (...), dokonali zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół z oponami marki (...), o wartości łącznej 3.500 zł uszkadzając zarazem zderzak przedni z prawej strony pojazdu oraz próg z lewej strony pojazdu, łączna wartość uszkodzeń – 1.000 zł, działając na szkodę M. S. (1), przy czym czynu tego dopuścili się w okresie 5

lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w nocy z 15 na 16 lutego 2011 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) z pojazdu (...) nr rej (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół z oponami o wartości 14.800 zł uszkadzając zarazem prawy błotnik, prawe drzwi i listwę progową, łączna wartość uszkodzeń – 2.000 zł, działając na szkodę K. Ł., przy czym czynu tego dopuścili się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w nocy z 1 na 2 czerwca 2011 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim zdjęciu krat zabezpieczających i wybiciu szyb wystawowych w kiosku (...) przy ul. (...) dostali się do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyroby tytoniowe różnych marek, cygaretek, lufek do tytoniu i gum do żucia, o łącznej wartości 760 zł, działając na szkodę H. T., przy czym czynu tego dopuścili się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w okresie od maja do listopada 2011 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi osobami, z terenu magazynu hali produkcyjnej PPHU (...) przy ul. (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia dwóch płyt aluminiowych o łącznej wartości około 2.000 zł, działając na szkodę PPHU (...), przy czym czynu tego dopuścili się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VIII. w nocy z 30 na 31 marca 2012 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe i wyłamaniu drzwi wejściowych dostali się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia papierosów, biletów MPK oraz słodyczy, powodując straty w łącznej kwocie 25.442 zł, na szkodę (...) S.A., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym K. B. zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w nocy z 6 na 7 kwietnia 2012 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe i wyłamaniu drzwi wejściowych dostali się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia papierosów, biletów MPK, powodując straty w łącznej kwocie 2.313 zł, na szkodę (...) S.A., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym K. B. zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w kwietniu 2012 r. w O., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku (...) znajdującego się na ulicy (...), w ten sposób, iż poprzez zerwanie kłódek w kratkach zabezpieczających drzwi wejściowe do kiosku oraz podważenie zamków w drzwiach wejściowych usiłowali dostać się do jego wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie przez osoby trzecie, działając na szkodę K. B. (1), tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym K. B. zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XI. w nocy z 25 na 26 kwietnia 2012 r. w O., działając wspólnie

i w porozumieniu, po uprzednim przepiłowaniu skobli i wyłamaniu drzwi wejściowych dostali się do wnętrza kiosku (...) przy ul. (...), skąd następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 zł, oraz 33 paczek papierosów, powodując łącznie straty na kwotę 1.587 zł na szkodę K. B. (1), tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym K. B. zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w nocy z 27 na 28 kwietnia 2012 r. w O., działając wspólnie

i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku (...) znajdującego się na skrzyżowaniu ulic (...), w ten sposób, iż poprzez wybite szyby wystawowej oraz zerwanie dwóch klódek do drzwi wejściowych i wyłamanie dwóch skobli mocujących klódki oraz uszkodzenie dwóch zamków wewnętrznych usiłowali dostać się do środka, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na włączenie się systemu alarmowego, działając na szkodę H. T., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym K. B. zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w nocy z 27 na 28 kwietnia 2012 r. w O., działając wspólnie

i w porozumieniu, po uprzednim zerwaniu klódki zabezpieczającej drzwi wejściowe dostali się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.000 zł, papierosów różnych marek, biletów MPK, powodując straty w łącznej kwocie 13.326 zł, na szkodę H. T., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym K. B. zarzucanego czynu dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Nadto **D. S.** o to, że:

XIV. w dniu 9 lipca 2011 r. w miejscowości Ł. gm. D., działając wspólnie

i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, przez uchylone okno dostali się do wnętrza domu mieszkalnego skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 2.000 zł działając na szkodę S. O., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XV. w okresie od początku 2011 r. do końca sierpnia 2012 r. w O. i innych miejscowościach na terenie kraju, wspólnie i w porozumieniu z K. B., oraz innymi osobami odpowiadającymi w odrębnych postępowaniach jak też nieustalonymi, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełniania przestępstw polegających na kradzieży opon i kół samochodowych oraz kradzieży i kradzieży z włamaniem do kiosków i domów, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.,

natomiast **K. B.** o to, że:

XVI. w okresie od początku 2011 r. do końca sierpnia 2012 r. w O. i innych miejscowościach na terenie kraju, kierował grupą przestępczą w skład której wchodził: W. S., D. S. oraz inne nieustalone osoby, mająca na celu popełniania przestępstw polegających na kradzieży opon i kół samochodowych oraz kradzieży i kradzieży z włamaniem do kiosków i domów, tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.

XVII. w dniu 30 czerwca 2011 r. w R., gm. Ś., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując wobec A. D. przemoc w postaci bicia go pięściami po twarzy i ciele oraz kopaniu i grożąc dalszym stosowaniem przemocы usiłował doprowadzić go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1.000 zł, których wydania żądał w okresie dwóch tygodni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zawiadomienie przez pokrzywdzonego organów ścigania, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia

wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XVIII. w dniu 30 czerwca 2011 r. w R., gm. Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. dokonał pobicia M. K. w ten sposób, iż bił go pięściami po twarzy oraz kopał nogami po ciele, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia żeber, stłuczenia nosa i zasinień obu oczodołów, przy czym był narażony na niebezpieczeństwo skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k.

XIX. w dniu 9 lipca 2011 r. w O., działając w zamiarze aby D. S. dokonał kradzieży z włamaniem do domu w miejscowości Ł. gm. D. namawiał go do tego wskazując miejsce popełnienia przestępstwa, i skontaktował z osobami które przewiozły go z O. do Ł. i dysponowały narzędziami do przełamania ewentualnych zabezpieczeń w postaci łomów, w wyniku czego D. S. wspólnie z innymi ustalonymi osobami dostał się przez uchylone okno do domu należącego do S. O. skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie ok. 2.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

XX. w okresie od 3 grudnia 2011 r. do 11 grudnia 2011 r. w miejscowości U. gm. G., po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do pomieszczenia gospodarczego dostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia agregatu prądotwórczego oraz kosiarki spalinowej marki (...) o łącznej wartości 2.200 zł na szkodę Z. P., oraz w tym samym miejscu i czasie, po uprzednim podważeniu okna domku letniskowego dostał się do jego wnętrza skąd nie dokonał zaboru żadnego przedmiotu z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXI. w okresie od 14 do 16 grudnia 2011 r. w miejscowości U., gm. G., na działce budowlanej nr (...), po uprzednim odgięciu metalowych drzwi dostał się do garażu, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kosiarki spalinowej (...) i pilarki akumulatorowej (...) o łącznej wartości 3.300 zł działając na szkodę A. W. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie, wyrokiem z dnia 5 stycznia 2015r. wydanym w sprawie II K 121/14:

I. oskarżonego D. S. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia uznał winnym tego, że:

a) w okresie od października do listopada 2008 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. B. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia 15 sztuk opon do samochodów ciężarowych, w tym 10 sztuk marki (...) o wartości 12.000 zł i 5 sztuk produkcji chińskiej o nieustalonej nazwie wartości 5.000 zł, to jest łącznej wartości 17.000 zł działając na szkodę R. S., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie przez stróża, pilnującego posesji, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. przestępstwa, określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin miesięcznie;

b) w ramach czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia uznał winnym tego, że w okresie od co najmniej stycznia 2012 r. do 23 czerwca 2012 r. działając w zamiarze, aby K. B. wraz z M. S. (2) i inną ustaloną osobą dokonali kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego przy ulicy (...) w O., namawiał ich do tego, wskazując miejsce popełnienia przestępstwa oraz prowadził obserwację tej posesji celem ustalenia najbardziej dogodnej daty jej popełnienia, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności;

c) w ramach czynów zarzucanych w punkcie III, IV, V aktu oskarżenia uznał winnym tego, że w okresie od 27 stycznia 2011 r. do 16 lutego 2011 r. działając czynem ciągłym z wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kół samochodowych wraz z oponami z zaparkowanych samochodów osobowych:

- w nocy z 27 na 28 stycznia 2011 r. w D. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół samochodowych wraz z oponami od samochodu (...) nr rej (...) o wartości 1.000 zł na szkodę M. W.;

- w nocy z 15 na 16 lutego 2011 r. w O., z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) z pojazdu (...) nr rej. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół z oponami marki (...), o wartości 2.500 zł uszkadzając zarazem zderzak przedni z prawej strony pojazdu oraz próg z lewej strony pojazdu, łączna wartość uszkodzeń – 1.000 zł, o łącznej wartości 3.500 zł działając na szkodę M. S. (1);

- w nocy z 15 na 16 lutego 2011 r. w O., z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) z pojazdu (...) nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół z oponami o wartości 10.000 zł uszkadzając zarazem prawy błotnik, prawe drzwi i listwę progową, łączna wartość uszkodzeń – 2.000 zł, o łącznej wartości co najmniej 12.000 zł działając na szkodę K. Ł.,

przy czym czynów tych dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 12 k.k. w zw. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go wymierzając w oparciu o art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin miesięcznie;

d) przestępstwa opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia przyjmując, że dopuścił się go ponadto wspólnie i w porozumieniu z K. T. określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go, wymierzając w oparciu o art. 278 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cel społeczny w wymiarze po 30 godzin miesięcznie;

e) w ramach czynów zarzucanych w punktach VIII, IX, X, XI, XII i XIII aktu oskarżenia, uznał winnym tego, że w okresie od 30 marca 2012 r. do 28 kwietnia 2012 r. działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z K. B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał bądź usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosków (...) na terenie O. skąd zabrał w celu przywłaszczenia papierosy, bilety MPK, słodycze oraz pieniądze:

- w nocy z 30 na 31 marca 2012 r. w O., po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe i wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia papierosów, biletów MPK oraz słodyczy, powodując straty w łącznej kwocie 25.442 zł, na szkodę (...) S.A.;

- w nocy z 6 na 7 kwietnia 2012 r. w O., po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe i wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia papierosów, biletów MPK, powodując straty w łącznej kwocie 2.313 zł, na szkodę (...) S.A.;

- w kwietniu 2012 r. w O., przy ul. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku (...) znajdującego się na ulicy (...), w ten sposób, iż poprzez zerwanie kłódek w kratkach zabezpieczających drzwi wejściowe do kiosku oraz podważenie zamków w drzwiach wejściowych usiłowali dostać się do jego wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie przez osoby trzecie, działając na szkodę K. B. (1);

- w nocy z 25 na 26 kwietnia 2012 r. w O., po uprzednim wyłamaniu skobli i wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza kiosku (...) przy ul. (...), skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 zł, oraz 33 paczek papierosów, powodując łącznie straty na kwotę 1.587 zł na szkodę K. B. (1);

- w nocy z 27 na 28 kwietnia 2012 r. w O., usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku (...) znajdującego się na skrzyżowaniu ulic (...), w ten sposób, iż poprzez wybicie szyby wystawowej oraz zerwanie dwóch kłódek do drzwi wejściowych i wyłamanie dwóch skobli mocujących kłódkę oraz uszkodzenie dwóch zamków wewnętrznych usiłował dostać się do środka, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na włączenie się systemu alarmowego, działając na szkodę H. T.;

- w nocy z 27 na 28 kwietnia 2012 r. w O., po uprzednim zerwaniu kłódkę zabezpieczającej drzwi wejściowe dostał się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.000 zł, papierosów różnych marek, biletów MPK, powodując straty w łącznej kwocie 13.326 zł, na szkodę H. T., to jest przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 12 k.k., i za to na podstawie tych przepisów skazał go wymierzając w oparciu o art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 3 k.k. karę 11 miesięcy pozbawienia wolności;

f) czynu opisanego w punkcie XIV aktu oskarżenia przyjmując, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) i inną ustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie co najmniej 1.800 zł działając na szkodę S. O., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go wymierzając na podstawie art. 278 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin miesięcznie

g) przestępstwa opisanego w punkcie XV aktu oskarżenia określonego w art. 258 § 1 k.k. i za to skazał go wymierzając na podstawie art. 258 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin miesięcznie

II. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego D. S. karę łączną w rozmiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 60 § 5 k.k., 69 § 2 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 7 lat oddając oskarżonego D. S. pod dozór kuratora sądowego;

IV. a ponadto na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego D. S. od popełnienia czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia określonego w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

V. oskarżonego K. B. w ramach czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia uznał winnym tego, że:

a) w okresie od października do listopada 2008 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia 15 sztuk opon do samochodów ciężarowych, w tym 10 sztuk marki (...) o wartości 12.000 zł i 5 sztuk produkcji chińskiej o nieustalonej nazwie wartości 5.000 zł, to jest łącznej wartości 17.000 zł działając na szkodę R. S., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie przez stróża, pilnującego posesji, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. przestępstwa określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności;

b) w ramach czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia uznał winnym tego, że w okresie od 4 sierpnia 2012 r. do 5 sierpnia 2012 r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (2) i inną ustaloną osobą, po uprzednim wyważeniu siłą drzwi wejściowych dostał się do wnętrza domu jednorodzinnego przy ul. (...) w O. skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie nie niższej niż 41.000 zł, biżuterii damskiej i męskiej, zegarków damskich i męskich, dwóch aparatów fotograficznych, monet kolekcjonerskich, odzieży, alkoholu, o łącznej wartości nie niższej niż 321.800,00 zł, działając na szkodę W. i Z. P., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwa z

art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go wymierzając na podstawie art. 279 § 1 k.k. karę 5 lat pozbawienia wolności;

c) w ramach czynów zarzucanych w punkcie III, IV, V aktu oskarżenia uznał winnym tego, że w okresie od 27 stycznia 2011 r. do 16 lutego 2011 r. działając czynem ciągłym z wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z D. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kół samochodowych wraz z oponami z zaparkowanych samochodów osobowych:

- w nocy z 27 na 28 stycznia 2011 r. w D. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół samochodowych wraz z oponami od samochodu (...) nr rej (...) o wartości 1.000 zł na szkodę M. W.;

- w nocy z 15 na 16 lutego 2011 r. w O. z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) z pojazdu (...) nr rej (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół z oponami marki (...), o wartości 2.500 zł uszkadzając zarazem zderzak przedni z prawej strony pojazdu oraz próg z lewej strony pojazdu, łączna wartość uszkodzeń – 1.000 zł, o łącznej wartości 3.500 zł, działając na szkodę M. S. (1);

- w nocy z 15 na 16 lutego 2011 r. w O. z terenu parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) z pojazdu (...) nr rej (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech kół z oponami o wartości 10.000 zł uszkadzając zarazem prawy błotnik, prawe drzwi i listwę progową, łączna wartość uszkodzeń – 2.000 zł, o łącznej wartości co najmniej 12.000 zł, działając na szkodę K. Ł.,

przy czym czynów tych dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 12 k.k. w zw. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go wymierzając w oparciu o art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

d) przestępstwa opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia przyjmując, że dopuścił się go ponadto wspólnie z K. T. określonego w art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go, wymierzając w oparciu o art. 278 § 1 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności;

e) w ramach czynów zarzucanych w punktach VIII, IX, X, XI, XII i XIII aktu oskarżenia, uznał winnym tego że w okresie od 30 marca 2012 r. do 28 kwietnia 2012 r. działając czynem ciągłym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z D. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał bądź usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosków (...) na terenie O. skąd zabrał w celu przywłaszczenia papierosy, bilety MPK, słodycze oraz pieniądze:

- w nocy z 30 na 31 marca 2012 r. w O., po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe i wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia papierosów, biletów MPK oraz słodyczy, powodując straty w łącznej kwocie 25.442 zł, na szkodę (...) S.A.;

- w nocy z 6 na 7 kwietnia 2012 r. w O., po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe i wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia papierosów, biletów MPK, powodując straty w łącznej kwocie 2.313 zł, na szkodę (...) S.A.;

- w kwietniu 2012 r. w O., przy ul. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku (...) znajdującego się na ulicy (...), w ten sposób, iż poprzez zerwanie kłódek w kratkach zabezpieczających drzwi wejściowe do kiosku oraz podważenie zamków w drzwiach wejściowych usiłował dostać się do jego wnętrza, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie przez osoby trzecie, działając na szkodę K. B. (1);

- w nocy z 25 na 26 kwietnia 2012 r. w O., po uprzednim wyłamaniu skobli i wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza kiosku (...) przy ul. (...), skąd następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 zł, oraz 33 paczek papierosów, powodując łącznie straty na kwotę 1.587 zł na szkodę K. B. (1);

- w nocy z 27 na 28 kwietnia 2012 r. w O., usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kiosku (...) znajdującego się na skrzyżowaniu ulic (...), w ten sposób, iż poprzez wybite szyby wystawowej oraz zerwanie dwóch kłódek do drzwi wejściowych i wyłamanie dwóch skobli mocujących kłódkę oraz uszkodzenie dwóch zamków wewnętrznych usiłował dostać się do środka, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na włączenie się systemu alarmowego, działając na szkodę H. T.;

- w nocy z 27 na 28 kwietnia 2012 r. w O., po uprzednim zerwaniu kłódkę zabezpieczającej drzwi wejściowe dostał się do wnętrza kiosku przy ul. (...) skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.000 zł, papierosów różnych marek, biletów MPK, powodując straty w łącznej kwocie 13.326 zł, na szkodę H. T.,

przy czym czynów tych dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zb. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to na podstawie tych przepisów skazał go wymierzając w oparciu o art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

f) przestępstwa opisanego w punkcie XVI aktu oskarżenia określonego w art. 258 § 3 k.k. i za to skazał go wymierzając w oparciu o art. 258 § 3 k.k. karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

g) przestępstwa opisanego w punkcie XVII aktu oskarżenia określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazał go wymierzając na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

h) przestępstwa opisanego w punkcie XVIII aktu oskarżenia określonego w art. 158 § 1 k.k. i za to skazał go wymierzając w oparciu o art. 158 § 1 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

i) przestępstwa opisanego w punkcie XIX aktu oskarżenia określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to skazał go wymierzając na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności;

j) w ramach czynów zarzucanych w punkcie XX i XXI aktu oskarżenia uznał winnym tego że w okresie od 3 grudnia 2011 r. do 16 grudnia 2011 r. działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób w warunkach ciągu przestępstw:

- w miejscowości U. gmina G., po uprzednim zerwaniu kłódkę zabezpieczającej drzwi wejściowe do pomieszczenia gospodarczego dostał się do jego wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia agregatu prądotwórczego oraz kosiarki spalinowej marki (...) o łącznej wartości 2.200 zł na szkodę Z. P., oraz w tym samym miejscu i czasie, po uprzednim podważeniu okna domku letniskowego dostał się do jego wnętrza skąd nie dokonał zaboru żadnego przedmiotu z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu;

- w okresie od 14 do 16 grudnia 2011 r. w miejscowości U., gm. G., na działce budowlanej nr (...), po uprzednim odgięciu metalowych drzwi dostał się do garażu, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kosiarki spalinowej (...) i pilarki akumulatorowej (...) o łącznej wartości 3.300 zł działając na szkodę A. W. (1),

przy czym czynów tych dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go wymierzając w oparciu o art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz 91 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzekł karę łączną w rozmiarze 9 lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od 21 sierpnia 2013 r. do 11 lutego 2014 r.;

VIII. a ponadto na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego K. B. od popełnienia czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia określonego w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

IX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych D. S. i K. B. środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonych:

- Z. P. i W. P. kwoty 241.350 zł;
- K. Ł. kwoty 12.000 zł;
- S. S. PPHU (...) kwoty 1.340 zł;
- H. T. kwoty 13.326 zł;
- (...) S.A. ulica (...), (...)-(...) W. kwoty 27.755 zł;
- K. B. (1) kwoty 1.587 zł;
- S. O. i A. O. kwoty 1.200 zł,

a ponadto wobec oskarżonego K. B. (1) orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:

- Z. P. kwoty 2.200 zł;
- A. W. (1) kwoty 3.300 zł;

X. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe w sprawie w postaci kasku z tworzywa marki (...) koloru pomarańczowego wraz z przyłbicą koloru czarnego i słuchawkami koloru czarno-czerwonego zwrócić A. W. (1), zegarek na rękę firmy (...) numer (...) z okrągłą tarczą koloru żółtego na pasku z materiału skóropodobnego koloru czarnego nakazał zwrócić E. M., zamieszkałego O. ulica (...);

XI. na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. szelki do kosy spalinowej koloru czarno-pomarańczowego – nakazał złożyć do depozytu sądowego;

XII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa: worka jutowego koloru białego, łomu metalowego koloru czerwono-srebrnego, łomu metalowego koloru szaro-niebieskiego, łomu metalowego koloru brunatnego wykonanego z prętu zbrojeniowego;

XIII. na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa w części skazującej koszty sądowe w częściach równych oraz od oskarżonego K. B. na podstawie art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądził opłatę w wysokości 600 zł, zaś od oskarżonego D. S. na podstawie art. 2 ust 1 pkt 5 cytowanej powyżej ustawy zasądził opłatę w wysokości 400 zł;

XIV. orzekł, iż na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty postępowania w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa.

Z treścią powyższego wyroku nie zgodzili się prokurator oraz obrońca oskarżonego K. B..

Prokurator zaskarżył wyrok:

- w zakresie podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec D. S. w punktach c, f oraz g - na jego niekorzyść,
- w zakresie opisu czynu przyjętego w punkcie „j” dotyczącym K. B.- na jego niekorzyść

i zarzucił mu:

- obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia – a mianowicie art. 413 § 1 i 2 k.p.k. - polegającą na odstąpieniu przez Sąd od powołania art. 35 § 1 k.k. przy określeniu podstawy prawnej wymierzenia D. S. kary ograniczenia wolności za czyny określone w punktach „a”, „c”, „f” oraz „g”, części orzeczenia dotyczącej tego oskarżonego,
- obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia – a mianowicie art. 413 § 1 i 2 k.p.k. – poprzez niedokładne sformułowanie opisu czynu przypisanego K. B. w punkcie „j” części orzeczenia dotyczącej tego oskarżonego, polegające na niejednoznacznym określeniu, czy opis ten dotyczy jednego czy dwóch odrębnych czynów jakich oskarżony miał się dopuścić,

W petitum apelacji prokurator wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonych częściach poprzez jego uzupełnienie i wskazanie, iż podstawą kary ograniczenia wolności orzeczonej wobec D. S. w punktach: „a”, „c”, „f” oraz „g” dotyczącej go części orzeczenia był art. 35 § 1 k.k. oraz, iż w zakresie czynów przypisanych mu w punkcie „j” na szkodę Z. P. i A. W. (1) K. B. dopuścił się dwóch odrębnych przestępstw, popełnionych w warunkach ciągu przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k. w okresie od 3 do 16 grudnia 2011r.

Na rozprawie apelacyjnej zmodyfikował swoją skargę, zarzucając nadto wyrokowi naruszenie przepisu art. 86 § 1 k.k., 11 § 2 k.k., 11 § 3 k.k., 12 k.k., 13 § 1 k.k. i innych (protokół rozprawy apelacyjnej).

Obrońca oskarżonego K. B. zaskarżył w całości wyrok w zakresie dotyczącym w/wymienionego oskarżonego, zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a. art. 4 k.p.k. i art. 5 § 1 i 2 k.p.k., wynikającą z oparcia orzeczenia o winie li tylko na dowodach obciążających oskarżonego i pominięciu dowodów korzystnych, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć w toku procesu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, jednostronnej oceny dowodów i dążenia do z góry założonej wersji o winie oskarżonego, co w szczególności znajduje odzwierciedlenie w licznych uchybieniach postępowania dowodowego,

b. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie całkowicie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, jak również wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, i w konsekwencji:

- uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego D. S. w sytuacji, gdy kompleksowa analiza wszystkich jego wyjaśnień, jak również pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do wniosku, że jego relacje są niespójne, niekonsekwentne, zmiernają do umniejszenia jego roli w przestępstwie, wobec czego dowód ten winien być zostać potraktowany, jako niewiarygodny i nie powinien stanowić podstawy ustaleń faktycznych niniejszej spraw
- przyjęcie, że oskarżony D. S. wyjaśnia prawdziwie w zakresie okoliczności dotyczących oskarżonego K. B., tylko i wyłącznie z tego względu, że złożył w sprawie wyjaśnienia, z których część polegała na prawdzie, a tym samym trzeba przyznać mu wiarę, co do innych okoliczności,
- przyjęciu, iż oskarżony D. S. jest w pełni wiarygodny przy ustaleniu, iż inspiracją jego depozycji procesowych było wykorzystanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a tym samym w jego bezspornym interesie było poszerzenie kręgu osób oskarżonych, bowiem wpływało to na ocenę jego współpracy z organami ścigania i konsekwencji wymiar kary,

c. art. 150 § 1 i art. 389 § 1 k.p.k., poprzez ujawnienie przez odczytanie na rozprawie w dniu 11 grudnia 2014 r. protokołu eksperymentu procesowego oraz wyjaśnień oskarżonego D. S. z kart: 191-193 w sytuacji, gdy ujawnienie dowodu było niedopuszczalne ze względu na niespełnienie przez ten protokół wymogów wynikających z art. 150 § 1 k.p.k., tj.

wobec braku w protokole podpisów osób biorących udział w czynności, a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia na niedopuszczalnym materiale dowodowym,

d. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez oddalenie, jako okoliczności udowodnionych zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy, wniosków dowodowych o przesłuchanie na rozprawie w charakterze świadków:

- M. W., podczas gdy zeznania świadka E. O. nie są w tym zakresie jednoznaczne i wystarczające do ustalenia wartości kół, a nadto wymieniona była jedynie użytkownikiem pojazdu,
- J. N. i A. N. w sytuacji, gdy były to osoby, które jeszcze przed przybyciem policji miały bezpośrednią styczność z domem, do którego się włamano,
- S. E., która zamieszkiwała w nieokradzionej części domu przy ul. (...), jako pierwsza odkryła fakt włamania, a nadto wiedziała gdzie znajduje się sejf,
- A. P., tj. osoby, którą wskazywał pokrzywdzony Z. P., jako tego, kto mógł mieć związek z dokonaniem kradzieży, nadto wiedział on gdzie znajduje się sejf, a część skradzionych pieniędzy przeznaczona była właśnie dla tego świadka,

e. art. 174 k.p.k. poprzez zastąpienie zeznań świadka S. S. treścią pisma z dnia 17 grudnia 2014 r. (k. 1762) i oparcie na ustaleniach faktycznych w sytuacji, gdy Sąd na rozprawie w dniu 5 stycznia 2015 r. w ogóle zrezygnował z dowodu w postaci zeznań wymienionego,

f. art. 182 § 3 k.p.k., poprzez uznanie, że M. S. (2) jako świadek korzystał z prawa odmowy składania zeznań oraz umożliwienie wymienionemu skorzystania z tych uprawnień w sytuacji, gdy w chwili składania zeznań na rozprawie w dniu 19 listopada 2014 r. M. S. (2) nie był już oskarżonym w innej sprawie w rozumieniu art. 182 § 3 k.p.k., albowiem wyrok skazujący wobec w/w uprawomocnił się z dniem 20 sierpnia 2014 r. oraz pominięciu konieczności odczytania świadkowi wyjaśnień złożonych przez niego w sprawie sygn. akt VII K (...) przed Sądem Rejonowym w Olsztynie – dotyczących tożsamyh zarzutów stawianych K. B., a poprzestaniu na załączeniu do akt sprawy wyroku wraz uzasadnieniem,

g. art. 182 § 3 k.p.k. i 192 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie wezwania i ponownego przesłuchania świadka W. S. z udziałem biegłego lekarza psychiatry w sytuacji, gdy zachodziła uzasadniona wątpliwość co do jego stanu psychicznego – z uwagi na postanowienie o umieszczeniu go w zamkniętym zakładzie lecznictwa psychiatrycznego, a nadto przyjęcie, że wymienionemu przysługiwało prawo do odmowy składania zeznań, podczas gdy Sąd I instancji dysponował prawomocnym postanowieniem z 9 października 2014 r. (k. 1798) kończącym postępowanie w sprawie W. S., co wyłączało możliwość odmowy składania zeznań w niniejszej sprawie, gdy ponowne wezwanie w charakterze świadka W. S. wynikało z konieczności odczytania świadkowi wyjaśnień złożonych przez niego w sprawie sygn. akt II K (...) przed Sądem Okręgowym w Olsztynie - dotyczących tożsamyh zarzutów stawianych K. B.,

h. art. 389 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k., przez odczytanie – wobec wyraźnego sprzeciwu obrońcy oskarżonego K. B., zeznań oskarżonego D. S. zawartych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa w sytuacji, gdy przepis ten wyklucza możliwość odczytywania obecnemu oskarżonemu protokołów jego zeznań złożonych uprzednio w charakterze świadka, a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia o okoliczności nie ujawnione w toku rozprawy głównej,

i. art. 392 § 1 k.p.k., przez ujawnienie poprzez odczytanie zeznań świadka M. S. (1) i zaniechanie jego bezpośredniego przesłuchania w sytuacji, gdy sprzeciwił się temu wyraźnie obecny na rozprawie w dniu 5 stycznia 2015 r. obrońca oskarżonego K. B., przy czym brak sprzeciwu strony, której zeznania dotyczą jest niezbędną przesłanką skorzystania z przepisu art. 392 § 1 k.p.k.,

j. art. 193 § 1 k.p.k., poprzez oparcie ustaleń faktycznych w zakresie narażenia M. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., jedynie na protokole przesłuchania lekarza

J. C. z karty 1228, podczas gdy okoliczność ta wymagała wiadomości specjalnych i miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, w rozumieniu art. 193 § 1 k.p.k.,

k. art. 410 i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez oparcie przez Sąd wyroku na własnych przypuszczeniach, nie znajdujących odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym ujawnionym w toku rozprawy głównej, a mianowicie poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia zwłaszcza w zakresie, dlaczego zdaniem Sądu dopuścił się czynu z art. 281 § 1 k.k., w jakim zakresie pomiędzy oskarżonym K. B. i W. S. istniało porozumienie co do wspólnego popełnienia przestępstw oraz nie wykazanie w treści uzasadnienia, dlaczego oskarżony zdaniem Sądu wypełnił znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., zwłaszcza w czym miałyby się przejawiać stworzenie zagrożenia powstania obrażeń naruszających czynności narządu ciała na okres 7 dni,

1. art. 410 i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k, poprzez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu dowodów korzystnych, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że:

a. oskarżony K. B. dopuścił się popełnienia wszelkich zarzucanych mu przestępstw, de facto jedynie w oparciu o niekompletną wersję przedstawioną przez oskarżonego D. S., przy braku innych obiektywnych dowodów winy oskarżonego B.,

b. w okresie od początku 2011 r. do końca sierpnia 2012 r. istniała w O. i innych miejscowościach na terenie kraju zorganizowana grupa przestępcza w skład, której wchodził W. S., D. S. i inne nieustalone osoby oraz, że grupą tą kierował K. B. w sytuacji, gdy postępowanie dowodowe nie wykazało elementów stałości, ośrodka decyzyjnego oraz zorganizowania i sformalizowania o takim natężeniu, który potwierdzałby istnienie zorganizowanej grupy przestępczej,

c. oskarżony K. B., mając na uwadze opisy czynów mu przypisanych dopuścił się ich w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., mimo iż w świetle ustaleń Sądu co do uprzedniej karalności to D. S., a nie K. B. popełnił zakwalifikowane czyny w warunkach recydywy, a w tej sytuacji wobec D. S., a nie osk. B. zachodzą przesłanki określone w tym przepisie do zakwalifikowania czynów z art. 64 § 1 k.k.,

d. wybiórczej analizie zeznań świadków A. D. i M. K., co spowodowało, iż na ich podstawie został ustalony stan faktyczny sprawy, mimo że świadkowie w swoich relacjach podawali rozbieżne informacje co do istotnych okoliczności sprawy, a w konsekwencji zaprzeczyli udziałowi oskarżonego K. B. w przypisanych mu czynach,

e. pomiędzy czynami przypisanymi osk. K. B. w wyroku w pkt. V b, V d (VII a/o), V e (VIII, IX, X, XI, XIII a/o), V i (IX a/o) i V j (XX, XXI a/o) nie zachodził związek uzasadniający potraktowanie tych czynów jako popełnionych w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k., pomimo iż okoliczności nakazywały przyjęcie i jego zastosowanie z okoliczności mających wpływ na prawidłową kwalifikację prawną wyłania się możliwość i powinność uznania czynów opisanych w pkt. V j (XX, XXI a/o) jako czynu ciągłego określonego w art. 12 a zostały one zakwalifikowane jako ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k.,

ewentualnie, w przypadku niepodzielenia przez Sąd Apelacyjny powyższych zarzutów:

3) podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec osk. oskarżonego K. B. wyrażającej się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia w rozmiarze 9 lat, jako nieadekwatną do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 k.k., a której orzeczenie o charakterze izolacyjnym przekracza – zdaniem obrony – stopień winy, zaś społeczna szkodliwość czynów oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze nie dają podstaw do wymierzenia kary w tak wysokich granicach.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie, co do oskarżonego K. B. i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie z ostrożności procesowej, o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego w zasadniczej swojej części była niezasadna, apelacji zaś prokuratora nie można odmówić słuszności.

Odnosząc się w pierwszej części uzasadnienia do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy zaskarżonego wyroku, stwierdzić należy, iż w istocie sprowadza się on do zanegowania sposobu oraz wyników dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Autor apelacji stanowczo utrzymuje, iż zebrane w sprawie dowody oraz ustalone na ich podstawie okoliczności prowadzą nieodparcie do innego wniosku, niż ten, do którego doszedł Sąd wyrokujący w pierwszej instancji, czyli niewinnienia oskarżonego K. B. od przypisanych mu czynów. Jednak ze stanowiskiem skarżącego nie sposób się zgodzić.

Dlatego też zasadnym będzie przytoczenie w tym miejscu poglądu Sądu Najwyższego zawartego w wyroku z dnia 24 marca 1975 r. (II KR 355/75, OSNPG 9/75, poz. 84), w myśl którego „...zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił

się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonanie przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.”

W świetle przytoczonego zapatrywania – co należy podkreślić – to obowiązkiem skarżącego wynikającym z treści art. 427 § 2 k.p.k. jest wykazanie dlaczego nie zgadza się z zaskarżonym orzeczeniem i przedstawienie rzeczowej na ten temat argumentacji. Tymczasem obrońca oskarżonego kwestionując ustalenia sądu w istocie ogranicza się do bardzo ogólnych stwierdzeń tj., że oskarżonego K. B. uznano za winnego przypisanych mu czynów bez niezbędnej analizy zaistniałych faktów, a Sąd oparł się wyłącznie na pomówieniach współoskarżonego D. S., które były „niespójne, niekonsekwentne i zmierzające do umniejszenia jego roli...”

Wywiedzenie tego rodzaju apelacji, która nie uwzględnia całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego nie mogło doprowadzić do osiągnięcia celu zamierzonego przez skarżącego.

Faktem, przy tym jest, co podnosi apelujący, iż zasadniczym dowodem w niniejszej sprawie były wyjaśnienia współoskarżonego – D. S.. Wyjaśnienia te wbrew jednak stanowisku skarżącego były stanowcze, jednoznaczne i konsekwentne, były też zwięzłe i szczegółowe. Obciążył w nich także siebie, wskazał jaki był udział jego, K. B. i poszczególnych osób w tych przestępczych działaniach. Podane okoliczności uzupełniał w kolejnych przesłuchaniach jak i na rozprawie. Podał okoliczności i przyczyny złożenia swoich wyjaśnień. Oczywistym jest, iż dowód ten, jak każdy inny dowód podlega swobodnej ocenie sądu orzekającego.

Zatem także do oceny wyjaśnień tego oskarżonego ma zastosowanie ogólna zasada zgodnie z którą „przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. między innymi wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest wystarczająco i logicznie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r. – WRN 149/90, OSNKW Nr 7 – 9, poz.

41). Nadto trzeba mieć na względzie, iż zgodnie z utrwaloną i jednolitą linią orzecniczą Sądu Najwyższego ocena pomówienia ze strony sądu wymaga szczególnej ostrożności, gdyż nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konkretne, znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich, a pomawiający nie miał interesu prawnego lub osobistego w obciążeniu współoskarżonych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1999 r., II KRN 8/99, Wokanda 1999, Nr 8, str. 171).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe wymogi Sąd I instancji spełnił, toteż dokonana ocena wyjaśnień D. S. zasługuje na uwzględnienie. Jest przy tym oczywiste, że musiał być pouczony o treści art. 60 § 3 k.k. i szczerze przyznając się do winy i przekazując informacje dotyczące tych przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia bez wątpliwości liczył na nadzwyczajne złagodzenie kary, zatem mimo, że oskarżony D. S. przyjmując taką, a nie inną linię obrony niewątpliwie liczył na określone korzyści – miał więc interes procesowy – to jednak postawa ta żadnego wpływu na wartość dowodową jego wyjaśnień, jako dowodu obciążającego współoskarżonego – nie miała.

Wszystko to prowadzi do wniosku, iż Sąd Okręgowy oceniając ten dowód respektował wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swoje stanowisko należycie uargumentował w motywach zaskarżonego wyroku.

Wyjaśnienia te – co należy podkreślić – oprócz tego, że same w sobie były przekonujące, to jeszcze znalazły potwierdzenie w innych dowodach, czego zdaje się nie dostrzegać skarżący.

Wszystkie te dowody zostały bardzo dokładnie i szczegółowo omówiony przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku, w związku z czym powtarzanie ich jawi się jako zbędne i niepotrzebne, tym bardziej iż dokonana ich ocenę należy w pełni podzielić i zaaprobować.

Jedynie więc przykładowo wskazać należy na protokoły przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych K. B. w K. (...), z których wynika iż ujawniono w mieszkaniu tym 11 sztuk monet o nominale 2 zł, kosę spalinową marki (...) – przedmiotów które zostały rozpoznane przez pokrzywdzonych. W wyniku zaś przeszukania pomieszczeń zajmowanych przez M. S. (2) znaleziono m.in. zegarki: (...), (...), (...), (...) – które pokrzywdzona W. P. rozpoznała. Nadmienić też należy, że oskarżony D. S. wydał 8 sztuk „złotych” monet okolicznościowych – które otrzymał od K. B., a które również rozpoznała pokrzywdzona W. P., jako stanowiące jej własność i pochodzące z włamania do jej domu.

Istotnymi dowodami były też zeznania świadków, a w szczególności K. T. (który wspólnie z oskarżonymi dokonał kradzieży płyt aluminiowych, A. O., P. T. czy też A. D. i M. K. (złożone bezpośrednio po ich pobicia) i in., szczegółowo i dokładnie omówionych przez Sąd Okręgowy.

Faktem przy tym jest, iż istotnymi dowodami – na których oparł się też Sąd meriti – były zeznania części świadków złożonych w postępowaniu przygotowawczym (A. D., M. K.). Na późniejszym etapie postępowania zeznania te wyżej wymienieni świadkowie diametralnie zmienili. Nie wdając się w dywagacje dotyczących rzeczywistej przyczyny tego rodzaju ich zmiany (co w sposób jednoznaczny wykazał w swoim uzasadnieniu Sąd), stwierdzić należy, iż te złożone w postępowaniu przygotowawczym były pełne, spójne, logiczne i przekonujące i dlatego też pozostają pod ochroną prawa procesowego – art. 7 k.p.k.

Ocena wiarygodności tego dowodu nie może być bowiem wartościowana od tego w jakiej fazie postępowania zostały złożone tj. przez przyjęcie „a priori”, iż złożone w postępowaniu sądowym mają większą wartość dowodową od złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Takie też stanowisko wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy (wyrok z 20.05.1978 r., V KR 78/78, OSNKW 12/1978, poz. 147), które zostało też zaakceptowane przez orzecznictwo sądów powszechnych. Sąd może zatem dać wiarę określonym zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a odmówić pozostałym tj. złożonym nawet w tej samej fazie postępowania, jak i na rozprawie, byleby ocena powyższego dowodu była wszechstronna i wnikliwa, uwzględniała wiedzę i doświadczenie życiowe, a podjęta w tej mierze decyzja sądu została należycie i przekonująco uzasadniona (wyrok SA w Łodzi, II AKa 159/99) – z którego też obowiązku Sąd meriti w pełni się wywiązał. Nadmienić przy tym należy, iż nie były to jedyne dowody w sprawie, a znalazły potwierdzenie także w innych dowodach.

Reasumując stwierdzić należy, iż zgromadzony i ujawniony w niniejszej sprawie materiał dowodowy oraz lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku utwierdziła Sąd Apelacyjny w przekonaniu o trafności poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawy zaskarżonego wyroku, Sąd ten dokonał oceny wszystkich istotnych dowodów, uzasadniając w sposób logiczny i przekonujący swoje stanowisko. W motywach zaskarżonego wyroku wskazał jakie fakty uznał za ustalone jako odpowiadające przebiegowi wydarzeń, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy została dokonana z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i 7 k.p.k., a więc nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, jest zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej wobec czego Sąd Apelacyjny w pełni ją podzielił.

Wskazać również należy, że podniesione w apelacji argumenty i wątpliwości, które mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zostały przez Sąd Okręgowy przeanalizowane. Jednocześnie jednak lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w kontekście argumentacji skarżącego, zaprezentowanej w uzasadnieniu środka odwoławczego, upoważnia do konstatacji, że obrońca oskarżonego prezentuje swoje stanowisko z pominięciem zasady kompleksowej oceny dowodów, która legła u podstaw zaskarżonego wyroku.

Skarżący w sposób wybiórczy prezentuje tylko te okoliczności, które mogą być korzystne dla oskarżonego, a nie dostrzega lub kwestionuje te, które potwierdzają tezy aktu oskarżenia i przeczą prezentowanym przez niego poglądom. Uznać zatem należy, że przedstawiona w uzasadnieniu apelacji argumentacja jest w istocie dowolną oceną pewnych faktów i okoliczności i jako taka nie jest przekonująca i nie zasługuje na uwzględnienie przez sąd odwoławczy.

Ustalenia faktyczne dokonane zaś zostały przez Sąd Okręgowy w oparciu o wszechstronną analizę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w pełni wynika z motywów zaskarżonego wyroku – sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. W tej sytuacji nie można zaakceptować stwierdzenia zawartego w apelacji, że orzeczenie o winie oskarżonego K. B. oparto tylko na dowodach obciążających, a pominięto dowody korzystne dla tego oskarżonego, czyli że Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k.

Jednocześnie stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy nie ustrzegł się błędów, które dotyczą wadliwej oceny prawnej (w szczególności przepisu art. 258 k.k.), jak i obrazy przepisów postępowania.

I tak zgodzić się należy z wywodami skarżącego, iż stanowisku Sądu I instancji w części dotyczącej odpowiedzialności oskarżonych z art. 258 k.k. jest bardzo ogólnikowe i nieprzekonywujące.

Sąd I instancji wskazał wprawdzie w motywach zaskarżonego wyroku na te argumenty, które zgodnie z poglądami doktryny i judykatury charakteryzują grupę przestępczą. Uczynił to jednak bezkrytycznie, co nijak się ma do ustalonego stanu faktycznego.

W celu bardziej szczegółowego zdefiniowania istoty przestępstwa z art. 258 k.k. należy wskazać, iż zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie wskazuje się, iż „zorganizowana grupa przestępcza”, to grupa obejmująca co najmniej trzy osoby, której celem działania jest popełnianie przestępstw, w której tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury, ponadto jakość, trwałość i więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, zaspokojenie potrzeb grupy, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno – psychiczne między członkami (A. Marek, Komentarz do art. 258 k.k.).

Z ustalonego zaś stanu faktycznego przez Sąd I instancji wynika, iż część z przypisanych temu oskarżonemu czynów popełnił on (czy też zamierzał popełnić) jedynie z D. S. (czyn z pkt V „a”, V „c” obejmującego trzy zarzuty), V „e” (obejmującego 6 zarzutów). Kto miał być tą trzecią osobą i jaka była jego rola z treści uzasadnienia jednak nie wynika. Większa liczba współsprawców brała udział jedynie w włamaniu do domów (4).

Podkreślić też należy, iż przestępstwa przypisanego w pkt V „e” dopuścił się D. S. i K. B. z K. T., który innych przestępstw z oskarżonymi nie dokonał. Nieprawda też jest, iż pomysłodawcą i inicjatorem tych kradzieży był zawsze oskarżony K. B..

Można więc stwierdzić, iż do większości z wskazanych wyżej przestępstw dochodziło niejako przypadkowo i żadne przemyślenia czy też plany ich dokonania nie były potrzebne. Pomiędzy sprawcami nie było żadnych powiązań organizacyjnych, strukturalnych, stałego grona uczestników, jak też powiązań finansowych i socjologiczno – psychologicznych.

Z ustaleń tych wynika więc, iż w przestępstwach tych brał udział jedynie zespół ludzi powiązanych towarzysko, z niskim stopniem zorganizowania, dokonujących czynów zabronionych przede wszystkim okazjonalnie tj. w ramach zwykłego współsprawstwa, a więc poza zakresem wyznaczonym treścią art. 258 k.k. i dlatego też od tego zarzutu należało oskarżonych D. S. jak i K. B. niewinnić.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 12 k.k. (2 „e” apelacji), stwierdzić należy, iż w części zarzut ten okazał się słuszny i w tym zakresie należało zaskarżony wyrok zmienić, przyjmując iż zachowań opisanych w pkt V „j” oskarżony K. B. (przestępstw popełnianych w warunkach art. 91 § 1 k.k.) dopuścił się działając czynem ciągłym. W pozostałej części zarzut ten był niezasadny.

Zauważyć należy, iż do przypisania czynu ciągłego konieczne jest łączne spełnienie 3 warunków tj. dopuszczenie się co najmniej dwóch zachowań, z góry powzięty zamiar sprawcy i krótkie odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi zachowaniami. Dodatkowym czwartym warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony – w przypadku gdy przedmiotem zamachu jest dobro osobiste – jest tożsamość pokrzywdzonego, który to jednak warunek w niniejszej sprawie nie ma zastosowania.

Z góry powzięty zamiar musi zaś być powzięty najpóźniej w chwili popełnienia pierwszego zachowania wchodzącego w skład czynu ciągłego.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż odstęp czasu pomiędzy włamaniem do domu letniskowego i pomieszczeń gospodarczych należących do Z. P. a włamaniem do garażu A. W. (1) dzieli krótki okres – 3 dni (11-14 grudnia 2011 r.), a zamiar dokonania drugiego włamania mógł być powzięty j w trakcie dokonywania włamania do pomieszczeń Z. P., na co wskazuje zwartość czasowa, tożsamość przestępczych zachowań.

W związku z tymi ustaleniami i kierując się zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. należało przyjąć, iż wskazane zachowania oskarżonego K. B. stanowi czyn ciągły.

Całkowicie zaś odmienna sytuacja zachodzi pomiędzy czynami przypisanymi temuż oskarżonemu w akt V „b” i V „d” oraz V „e” i V „i”, które nie spełniają powyższych warunków tj. przede wszystkim w żaden sposób nie można się doszukać przesłanki „powziętego z góry zamiaru” jak i dzieli je zbyt odległe odstępy czasu (około 9 miesięcy). Z treści uzasadnienia apelacji wynika, iż wszystkie warunki przypisania czynu ciągłego skarżący wyczerpująco wskazał, co jednak nijak się ma do wskazanych wyżej ustaleń faktycznych.

Ustosunkowując się do zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania wskazać należy apelującemu, iż zmiana lub uchylene orzeczenia z uwagi na naruszenie przepisów prawa procesowego może nastąpić nie przy każdej takiej obrazie, a jedynie wówczas gdy obraza ta mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, przy czym nie wystarczy samo twierdzenie o wywarcu przez to uchylene wpływu na treść orzeczenia, ale należy wskazać, że związek taki może realnie istnieć. Z obowiązku tego skarżący się jednak nie wywiązał i dlatego też zarzut ten należało uznać za niezasadny.

Jednocześnie jednak nie można odmówić racji skarżącemu, iż Sąd meriti dopuścił się obrazy przepisów postępowania – co jednak nie miało żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia.

I tak przede wszystkim Sąd meriti dopuścił się obrazy przepisu art. 389 k.p.k., poprzez odczytanie zeznań oskarżonego D. S. zawartych w protokole zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

Ujawnienie takich zeznań nie jest bowiem dopuszczalne nawet wtedy, gdyby oskarżony o to wniósł. Jest to pogląd ugruntowany w orzecznictwie i nie ma potrzeby bliżej tego rozważać, gdyż jest to błąd oczywisty.

Jak wynika z treści uzasadnienia (k.36) uchybienie to nie uszło uwadze sądu, który wskazał, iż nie rozważał ich treści i nie brał pod uwagę przy ustaleniu stanu faktycznego.

Z stanowiskiem tym (tj. iż dowód ten sąd pominął) należy się w pełni zgodzić, jeżeli zważy się na treść i zakres wyjaśnień złożonych przez tegoż oskarżonego w późniejszym czasie (które były w istocie powtórzeniem i uzupełnieniem tego zarzutu).

Wskazana obraza przepisów postępowania miała więc rzeczywiście miejsce, to jednak uchybienie to zdaniem Sądu Apelacyjnego nie miało i nie mogło mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia – z przyczyn wskazanych wyżej.

Odnosnie zarzutu naruszenia przepisu art. 150 § 1 k.p.k., stwierdzić należy, iż faktem jest, że w protokole z eksperymentu procesowego (k. 191-193) brak jest podpisu jednej osoby, która brała udział w tych czynnościach tj. G. J. obsługującego urządzenie rejestrujące obraz. Jednocześnie jednak zauważyć należy, iż protokół ten podpisały trzy osoby, które brały udział w tych czynnościach tj. oskarżonego D. S., prowadzącego ten eksperyment C. K. i uczestniczącego w tych czynnościach S. B.. Został też on odczytany i żadna z tych osób nie zgłosiła zastrzeżeń co do jego treści.

W omawianej sytuacji zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest jakichkolwiek przesłanek by brak przedmiotowego podpisu – osoby, która wykonywała jedynie czynności techniczne polegające na zrobieniu kilku zdjęć, k. 194-197 – spowodował niedopuszczalność ujawnienia tego protokołu na rozprawie. Przy ocenie tego protokołu należy bowiem mieć na uwadze czyjego podpisu brak i czy czynność ta przeprowadzona była w jej toku zgodnie z przepisami prawa i wynikającymi z nich gwarancjami jej uczestnictwa - na które to pytanie należy odpowiedzieć pozytywnie.

Oczywistym jest, iż inaczej sytuacja by wyglądała gdyby brak było podpisu na niektórych stronach protokołu osoby przesłuchiwanej czy też sporządzającej protokół i nie odzwierciedlał by on prawidłowego przebiegu tych czynności, to wówczas rzeczywiście nie mógłby stanowić dowodu – gdyż tylko wtedy godziłoby to w zasadę prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 174 k.p.k. – poprzez oddalenie wniosków o przesłuchanie świadków: M. W., J. N., A. N. i S. S. – stwierdzić należy, iż wskazana przez Sąd Okręgowy podstawa oddalenia tych wniosków była prawidłowa, gdyż w sposób oczywisty zmierzały one do przedłużenia postępowania (art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.) lub okoliczności na które zostały zawnioskowane nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.). I tak stwierdzić należy, iż wartość skradzionych kół na szkodę M. W. została ustalona nie na podstawie zeznań E. O. lecz kserokopii rachunku ze sklepu (...) (k. 727), którego wysokości nie kwestionował skarżący. W związku z tym słuchanie na tę okoliczność M. W. była rzeczywiście zbędna.

„Dowody” z zeznań pozostałych – wskazanych wyżej świadków – w sposób oczywisty zaś zmierzały do przedłużenia postępowania i nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Również zarzut naruszenia przepisu art. 174 k.p.k. okazał się niezasadny, gdyż notatka z k. 1762 stanowi tylko informację o wysokości szkody, a nie jest dowodem zastępującym zeznania świadka S. S.. Nadmienić przy tym należy, iż skarżący jedynie podnosi zarzut naruszenia przepisu art. 174 k.p.k., nie kwestionując jednocześnie ustaleń faktycznych dotyczących wyceny skradzionych płyt aluminiowych.

Niezależnie od tych rozważań stwierdzić należy, iż skarżący w swojej skardze nie wykazał jaki wpływ na treść orzeczenia miała by tego rodzaju obraza przepisów prawa (jeżeli hipotetycznie rzeczywiście by nastąpiła).

Odnosnie zarzutu naruszenia przepisu art. 389 § 1 k.p.k. wskazać należy skarżącemu na treść art. 391 § 1 k.p.k, który wskazuje, iż pobyt świadka za granicą stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odczytania na rozprawie protokołu złożonych uprzednio przez niego zeznań. Jedynym warunkiem jaki stanowi ten przepis jest ustalenie,

iż pobyt świadka za granicą jest długotrwały, a nie np. związany z wycieczką czy urlopem. Z informacji uzyskanej z Policji (k. 1714) wynika, iż właśnie taki charakter miał pobyt świadka M. S. (1) w Anglii. W tej sytuacji można jednoznacznie stwierdzić, iż wobec wskazanego świadka zaszyły niedające się usunąć przeszkody w dochowaniu zasady bezpośredniości (wyrok Sądu Najwyższego z 15.05.1978 r., II KR 91/78 i z 24.02.1984 r., II KR 35/84, OSNPG 8-9/1989, poz. 82), w związku z czym decyzja o ich ujawnieniu była w pełni uzasadniona i słuszna. Warunkiem skorzystania z tego przepisu – wbrew temu na co wskazuje skarżący – nie była więc jego zgoda na ujawnieniu tych zeznań.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 193 § 1 k.p.k. stwierdzić należy, iż przy przesłuchaniu biegłej J. C. nie doszło do naruszenia wyżej wymienionego przepisu. Z wstępnej części protokołu (k. 1228) wynika, iż została ona przesłuchana w charakterze biegłego i tak też potraktował jej wypowiedź Sąd meriti, co należy zdaniem Sądu Apelacyjnego podzielić.

J. C. jest lekarzem medycyny, posiada odpowiednią wiedzę wymagającą wiadomości specjalnych, a opinia przez nią wydana została sporządzona w sposób fachowy, jest też pełna, jasna i oczywista. Faktem przy tym jest, iż jak wynika z dalszej części tegoż protokołu, przesłuchujący pouczył ją o prawach i uprawnieniach przysługujących świadkom, a nie biegłym. Tego rodzaju uchybienie, które rzeczywiście nastąpiło, nie miało jednak żadnego wpływu na treść orzeczenia i takiego też błędu nie wykazał skarżący.

Nadmienić przy tym należy, iż istotnym dowodem dotyczącym charakteru i rodzaju obrażeń doznanych w wyniku pobicia przez M. K. były zeznania pokrzywdzonego z k. 508-509 (zawarte w protokole przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie). Prawdą też jest, iż biegłego J. C. Sąd nie przesłuchiwał na rozprawie, zaliczając przedmiotową opinię w poczet materiału dowodowego – na zgodny wniosek stron (a więc także skarżącego – k. 1799), w związku z czym należałoby domniemywać, iż tego rodzaju zastrzeżeń na etapie wyrokowania do przedmiotowej opinii strony nie miały.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 182 § 3 k.p.k. – poprzez uznanie przez sąd meriti, że świadkowie M. S. (2) i W. S. (współsprawcy) mogą skorzystać z prawa odmowy zeznań, podczas gdy orzeczenia wobec nich były już prawomocne – stwierdzić należy, iż w tym przypadku Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania – która to obraza została przez Sąd Apelacyjny konwalidowana poprzez ponowne ich przesłuchanie zgodnie z przepisami. Stan zaś psychiczny W. S. jest oczywisty – co wynika z załączonych orzeczeń, w związku z czym słuchanie jego w obecności biegłego „psychiatry” było zbędne, należy przy tym zważyć na treść i zakres tych zeznań.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów art. 424 k.p.k., zauważyć należy, iż uzasadnienie wyroku jest czynnością wtórną, którą to czynność sąd wykonuje po rozpoznaniu sprawy i po wydaniu wyroku i stanowi wyłącznie dokument o charakterze sprawozdawczym, zawierającym wskazania jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.

Nawet więc pewne niedociągnięcia uzasadnienia nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia, iż uchybienia art. 424 § 1 k.p.k. miało realny wpływ na treść wyroku, a tego rodzaju wpływu trudno się doszukać jak i nie wskazał go skarżący. Nie istnieją przy tym zdaniem Sądu Apelacyjnego sprzeczności między wyrokiem a uzasadnieniem jak i uchybienia, które uniemożliwiłyby kontrolę rozumowania sądu.

Ustosunkowując się do zarzutów obrazy przepisów art. 4, 5 i 410 k.p.k. na wstępie stwierdzić należy, iż przepis art. 4 k.p.k. – będący ogólną dyrektywą postępowania, sam przez się nie może stanowić podstawy apelacji, gdyż przedmiotem uchybień w skardze odwoławczej mogą być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności. Następnie wskazać należy, iż oparcie ustaleń faktycznych na dowodach obciążających, uznanych po dokonaniu krytycznej analizy całokształtu materiału dowodowego za przekonujące, nie może być rozpatrywane w kontekście naruszenia dyrektywy zawartej w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Dotyczy ona bowiem zupełnie innego układu procesowego, kiedy to istniejący materiał dowodowy nie pozwala na wyjaśnienie kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i pomimo podejmowanych w tej materii wysiłków nadal pozostają wątpliwości,

których nie daje się usunąć w drodze czynności procesowych. Tam natomiast, gdzie zagadnienie sprowadza się do kwestii dania wiary jednej grupie dowodów i zarazem odmowie wiarygodności innym dowodom – po ich wnikliwym i wszechstronnym rozważeniu – problem w ogóle nie leży na płaszczyźnie przepisu art. 5 § 2 k.p.k.

Podniesienie zarzutu obrazy tego przepisu staje się natomiast zasadne wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź w realiach danej sprawy powinien także powziąć, a nie gdy wątpliwości takie zgłasza strona doszukująca się ich z reguły pośród dowodów dla niej niekorzystnych, a uznanych przez sąd za wiarygodne.

Wbrew jednak supozycjom obrońcy, w odniesieniu do przypisanych oskarżonemu K. B. czynów w kształcie przyjętym w wyroku odwoławczym problem nieusuwalnych wątpliwości nie zaistniał.

Zgromadzony w toku rozpoznawania sprawy materiał dowodowy po dokonaniu przez sąd orzekający jego oceny, zweryfikowanej częściowo przez sąd odwoławczy pozwala na poczynienie jednoznacznych ustaleń o winie, wykluczających naruszenie zakazu in dubio pro reo, a wątpliwości jakie zostały zgłoszone odnosić należy jedynie do oceny wiarygodności konkretnych dowodów, to zaś dotyczy zasady swobodnej oceny dowodów, a więc ewentualnego naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. – o czym też była mowa wyżej.

Odnosząc się zaś do apelacji prokuratora (po jej modyfikacji na rozprawie) stwierdzić należy, że w istocie była zasadna. W szczególności zgodzić się należy ze skarżącym, iż podstawa prawna wymierzonej oskarżonemu D. S. kary ograniczenia wolności nie była pełna – w tym też zakresie należało zaskarżony wyrok zmienić.

Zarzut zaś naruszenia przepisu art. 413 § 1 i 2 k.p.k. zawarty w pkt. 2 apelacji jak i art. 86 § 1 k.k. (zgłoszony na rozprawie apelacyjnej) – poprzez orzeczenie wobec oskarżonego D. S. kary łącznej pozbawienia wolności ponad sumę orzeczonych kar jednostkowych stał się nieaktualny wobec dokonanych zmian przez Sąd Apelacyjny (o czym też była mowa w wcześniejszej części uzasadnienia). Pozostałe zarzuty wskazane przez prokuratora na rozprawie apelacyjnej w istocie miały jedynie charakter kosmetyczny i dokonywanie ich na tym etapie postępowania było zbędne.

Odnosząc się na koniec tych rozważań do zarzutu rażącej surowości orzeczonej kary pozbawienia wolności zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego K. B. stwierdzić należy, iż zarzut ten jest także całkowicie bezzasadny.

O „rażącej niewspółmierności” kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiarem, czyli gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (wyrok SN z 28 lipca 1982r, OSNKW 1982 Nr 12, poz. 90).

Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi zatem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale ocen tak zasadniczych, iż karę dotychczas wymierzoną można byłoby uznać – również w potocznym znaczeniu tego słowa – za „rażącą” tj. niewspółmierną w stopniu wręcz nie dającym się zaakceptować (wyrok SA z 2 lutego 1995r. – II KRN 189/94, OSNP i Pr 1995, Nr 5, poz. 18).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego taka sytuacja w niniejszej sprawie nie ma miejsca, bowiem z analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy wymierzając kary oskarżonym miał na uwadze wszystkie okoliczności mające wpływ na ich wymiar, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 kk, w tym rolę i udział każdego z nich w dokonaniu przypisanych im czynów, a także okoliczności popełnienia tych przestępstw i stopień społecznej ich szkodliwości.

Jednocześnie stwierdzić należy, iż z uwagi na dokonane zmiany należało na nowo ukształtować wobec oskarżonych kary.

I tak wobec oskarżonego K. B. należało orzec karę jednostkową (wobec przyjęcia, iż dwa czyny przypisane w pkt. V „j” stanowią jedno przestępstwo) i nową karę łączną (wobec wskazanych wyżej zmian i uniewinnienia od zarzutu z art.

258 § 3 k.k.). Wobec zaś oskarżonego D. S. nową karę łączną (wobec uniewinnienia z zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.).

Przy orzekaniu tych kar Sąd Apelacyjny kierował się tożsamymi okolicznościami i warunkami jak sąd I instancji, stosując przy łączeniu kar zasadę asperacji, mając nadto na uwadze związek przedmiotowy, podmiotowy i czasowy pomiędzy tymi przestępstwami.

W tym miejscu należy jeszcze wskazać skarżącemu, iż jak wynika z treści wyroków z k. 392 (II K 498/08) i k. 620 (II K 833/02) oraz informacji o odbyciu kar (k. 1505-1507), kwalifikacja przypisanych mu czynów z art. 64 § 1 k.k. była w pełni uzasadniona i słuszna.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

O kosztach sądowych za II instancję orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152 - z późniejszymi zmianami).

A.